

и се втурнаха към веригитѣ, Останалитѣ мъже и жени, съ изключение само на болнитѣ и неджгавитѣ, бѣха нарамили дълги пѣрти, лопати, ржжени и пр. и се трупаха около колата предѣ града съ фронтѣ къмъ противника. Една предвидлива жена, като видѣ забраденитѣ съ бѣли кърпи мъже, обясни, че турцитѣ така ще ги помислятъ за руси съ бѣли фуражки; за това изказа мнение, всички мъже и жени да турятъ бѣли кърпи на главитѣ си. Множеството послуша съвета ѝ.

На Верещагина донесоха за това и той одобри идеята, като добави, сопитѣ и другитѣ лъжливи оржжия да се махатъ изъ въздуха, за да изглеждатъ отъ далечъ като пушки съ турени ножове. По този начинъ всички севлиевци се превърнаха въ въоръжени руси.

Не следъ дълго башибозукътъ виждаше голѣма руска войска, която настѣпваше откъмъ Севлиево. Всички носѣха бѣли фуражки: значи руси бѣха. Тази мнима войска изплаши башибозука, който бѣ решилъ да се нахвърля върху малобройната руска частъ и да я унищожи, и го накара да измѣни плана си. Стрелбата проредя, после съвършено млѣкна. Башибозукътъ, следъ нѣколко часа бой, се прибра въ Кормянсково, населено изключително съ турци тогава. Антоновъ заповѣда да се свири „отбой!“. Когато се събраха, указа се, че има всичко единъ руски войникъ убитъ, а единъ българинъ, — Тасю Лалевъ Мутафчиевъ, раненъ въ слабинитѣ. Къмъ деветъ часа войницитѣ се събраха на Коджа къръ, гдето разпериха палатки и вечеряха. Антоновъ направи донесение за станалото презъ деня, поиска помощъ и следкато остави нѣколко поста при Чешме-дереси, при рѣховскитѣ височинки и на пѣтя за Габрово, каза на войницитѣ да си почиватъ, а той, съ Верещагина, отиде на Караиванова на гости въ града. Следъ победата, никой не изпитваше умора. Нападенията на башибозука се повтаряха още нѣколко деня, но тѣ бѣха все безуспѣшни. Следкато на другия день получиха подкрепления (Афанасевъ съ сотнята си, пратена отъ Габрово), руситѣ станаха господари на положението.

На 5 юлий пристигна и отряда на полковникъ Жеребковъ, съ две оржжия. Тази войска направи небивало впечатление на населението. Турцитѣ се заврѣха въ миши дупки, мнозина бѣха вече успѣли да избѣгатъ, а българитѣ тържествуваха: деньтъ на златнитѣ имъ надежди бѣ дошелъ, огрънъ отъ слънцето на бѣли блѣнове!

Сѣщия день полкътъ подгони башибозука къмъ Ловечъ, влѣзе въ града и, на другия день, се върна презъ Севлиево за Търново. На връщане отъ Ловечъ бѣ запалено, по клеветитѣ на едного, турското село Аканджилари. Този чобѣкъ имаше нужда отъ произшествия и за това се възползуваше винаги отъ лековѣрието на руситѣ. За да ги употребѣи за свои цели, той направи много пакости. Антоновъ остана въ